

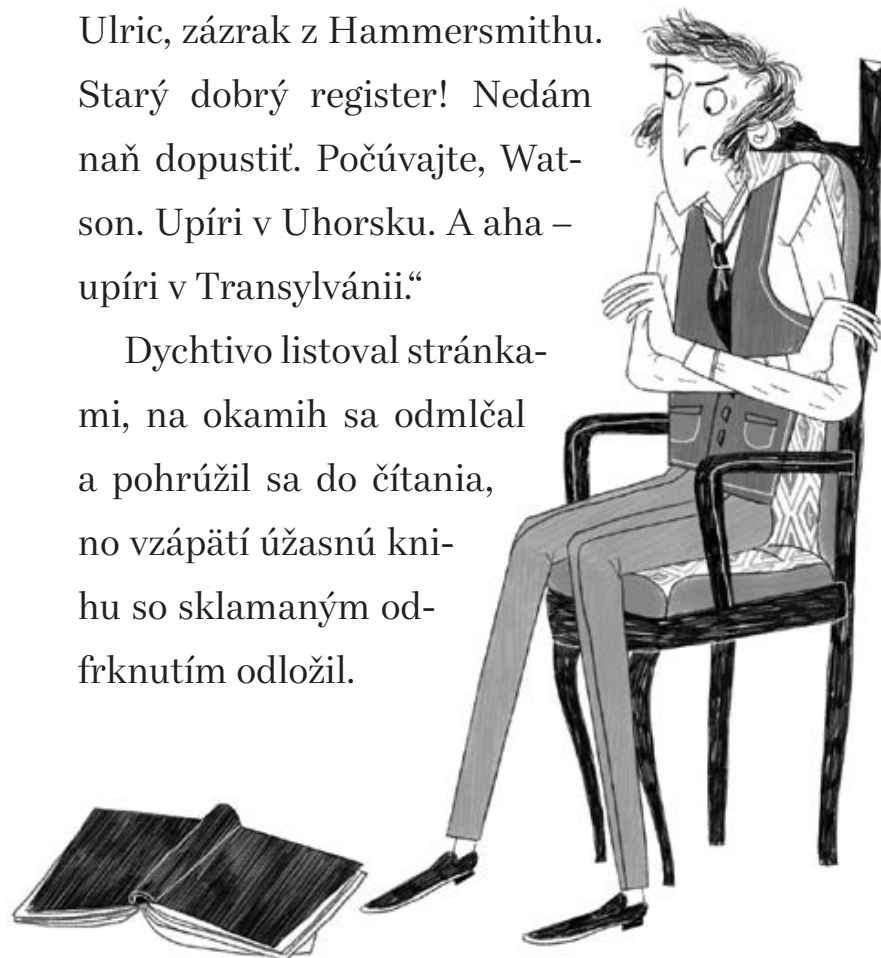
Zaklonil som sa, zložil veľký zväzok s registrom a podal mu ho. Holmes si ho položil na kolená a očami pomaly a láskyplne prechádzal po záznamoch svojich starých prípadov, ktoré sa miešali s informáciami, čo zozbieral počas celého života.

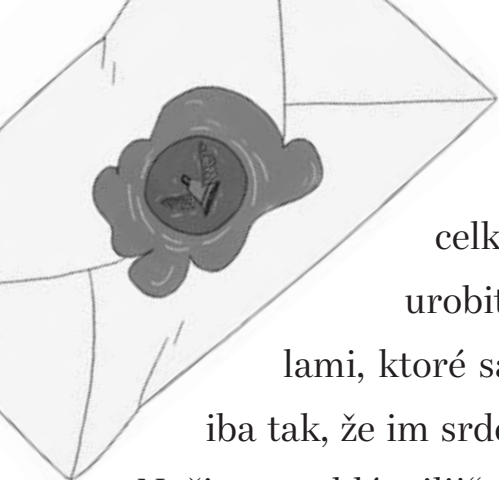
„Útek na lodi *Gloria Scottová*,“ prečítal. „To bola príšerná záležitosť. Spomínam si, že ste o nej písali, Watson, hoci som vám nemohol zablahoželať k zdarnému výsledku,“ pobavene na mňa pozrel. Keďže sám sa zaoberal iba faktami, nepáčilo sa mu, ako som písal o našich prípadoch, a často si ma preto doberal. Zaumienil som si, že na jeho poznámku nebudem reagovať, a s kamenou tvárou som trpezlivo čakal, kým s tým neprestane a znova neobráti pozornosť ku knihe položenej v lone.

Holmes pochopil, že sa mu tentoraz nepodarí ma vyprovokovať, a zdalo sa, že ho to trochu sklamarilo.

„Ulrich Lynch, falšovateľ. Uhryznutie kôrnatcom gila. To bol vskutku pozoruhodný prípad. Ursula, cirkusová krásavica. Užovky. Ulric, zázrak z Hammersmithu. Starý dobrý register! Nedám naň dopustiť. Počúvajte, Watson. Upíri v Uhorsku. A aha – upíri v Transylvánii.“

Dychtivo listoval stránkami, na okamih sa odmlčal a pohrúžil sa do čítania, no vzápätí úžasnú knihu so sklamaným odfrknutím odložil.

„Je to nanič, Watson, celkom nanič! Čo môžeme urobiť s chodiacimi mŕtvami, ktoré sa dajú udržať v hrobe iba tak, že im srdce prebodnete kolom? Načisto sa zbláznili!“

„Ale, Holmes,“ namietol som, „ten upír nemusí byť nutne mŕtvy človek. Takto sa môže správať aj niekto živý. Počul som príbehy o tom, že starí ľudia pili krv mladým, aby si zachovali sviežosť.“

„Máte pravdu, Watson. V jednom z hesiel sa spomína aj táto legenda. Naozaj máme takýmto veciam venovať pozornosť? Naše vyšetrovania sa vždy zakladali na faktoch a chcem, aby to tak aj ostalo. Nepotrebujeme nijaké strašidlá. Myslím, že by sme pána Roberta Fergusona nemali brať veľmi vážne.“

Vzal do rúk druhý list, ktorý ležal nepovšimnutý na stole, kým sa zaoberal prvým.

„Tento list je možno od neho a azda nám lepšie objasní, čo ho trápi.“

Začal čítať s pobaveným úsmevom, ten mu však pomaly mizol z tváre a vystriedal ho živý záujem a sústredenie. Keď dočítal, chvíľu sedel pohrúžený v myšlienkach a list mu visel v prstoch. Napokon sa prebral zo zasnívania.

„Cheesemanova usadlosť pri obci Lamberley. Kde leží Lamberley, Watson?“

„V Sussexe, južne od Horshamu.“

„To je neďaleko, nie? A Cheesemanova usadlosť?“

„Poznám ten kraj, Holmes. Je tam množstvo starých domov pomenovaných po ľuďoch, ktorí ich postavili pred dávnymi sto-

ročiami. Nájdete tam Odleyho, Harveyho aj Carritonovu usadlosť. Dnes už nikto nevie, kto boli tí ľudia, ale ich mená prežívajú v názvoch domov.“

„Presne tak,“ povedal Holmes odmerane. Jeho náhla zmena nálady ma trochu zarazila. Rozhorčovali ho moje znalosti alebo skutočnosť, že nejakí ľudia dychtia po nesmrteľnosti v názvoch domov? Holmes zvyčajne trpezlivo vysvetľoval nejasnosti mne a ja som mu teraz azda pripomenul, že ani on nevie všetko.

Tak či onak, videl som, ako pridal tento čriepok informácie k rozsiahlym znalostiam vo svojej mysli. Nové vedomosti nasával rýchlo a presne, zriedka však uznal zásluhy ich zdroja. Neočakával som preto od neho nijaké poďakovanie.

„Nazdávam sa, že kým tento prípad vyriešime, dozvieme sa o Cheesemanovej usadlosti pri Lamberley oveľa viac. Ako som dúfal, druhý list je od Roberta Fergusona. Mimochodom, píše, že vás pozná.“

„Mňa?“

„Radšej si to prečítajte sám.“ Podal mi list.

